

Og jeg må sige, at fra Venstres side har vi en tro på og en tillid til, at man vil forhandle efter det mandat og inden for de spilleregler, der er aftalt.

Vi kan selvfølgelig have en forståelse for, at SF ikke deler den tillid, man har til regeringen, men vi synes, det er underligt, og så man skal i hvert fald ikke sige, at det er de borgerlige, der skaber et problem. Problemet er skabt ved, at vi skal til at diskutere noget, der allerede står i Traktaten.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg vil godt bede SF's ordfører specificere præcist, hvad man vil gøre i den situation, hvor man har en gruppe lande stående klar til optagelse i EU, og det her spørgsmål er det eneste, der mangler.

Hvor konkret vil SF så være med hensyn til overgangsordninger, tid, rækkevidde? Hvor langt vil man gå? Eller rettere sagt: Hvor kort vil man gå?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål før. Jeg ved godt, at det er svært at svare på det hele på ét minut, men nu får hr. Jørn Jespersen mulighed for at gøre det igen.

Jeg vil også gerne spørge til den sidste pind i det forslag til vedtagelse, som hr. Jørn Jespersen nu har fremsat, hvor der står, at der skal ske en styrkelse af opbygningen af det civile, herunder det videnskabelige samfund, offentlig deltagelse, adgang til information, offentlige høringsprocesser og inddragelse af ngo'er:

Har hr. Jørn Jespersen ikke tiltro til, at man i de øst- og centraleuropæiske lande selv kan finde ud af at opbygge det civile – herunder det videnskabelige – samfund og den offentlige deltagelse?

Jeg tror faktisk, at de lande også var meget aktive og deltagende i forbindelse med Århuskonventionen, og jeg har en klar forventning om, at de vil ratificere den.

Jeg synes, at dette her er herremandsmentalitet, og det er et ubehageligt forslag til vedtagelse med en meget stor løftet pegefing, jeg ikke føler hører hjemme i denne her debat.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Hans Christian Schmidt er inde på, at det allerede står i Traktaten, at der skal ske en miljømæssig integration i alle sektorpolitikker, og at det overordnede formål med udviklingen i EU er bæredygtighed. Det er jeg helt enig i.

Men det er bare nødvendigt at konstatere, at smukke hensigtserklæringer og formålsbestemmelser i en traktat kun er det første skridt til at realisere sådan en udvikling i virkeligheden.

Jeg synes, at det er utrolig godt, at det er kommet ind i Traktaten, men det kræver da en vedvarende politisk indsats at sikre, at det også sker i praksis.

Forespørgslen i dag er et led i denne fortsatte bestræbelse på at virkeliggøre de gode målsætninger. Jeg tror, at det er nødvendigt hele tiden at udmønte og konkretisere og følge op på den slags målsætninger for at få dem virkeliggjort i praksis.

Hvad så med miljøområdet, bliver der spurgt. Skal ansøgerlandene virkelig opfylde de forskellige miljøkrav, før de kan tiltræde? Ja, det skal de, og det har ligget klart hele tiden. Det står i Københavnskriterierne. Det grundlaget for hele den danske politik på området.

Det, der bliver diskussionen, er: Hvilken type af overgangsbestemmelser bliver nødvendige på hvilke områder? Og der er det jo, vi siger, at det er meget vigtigt, at Danmark aktivt arbejder for, at der sker en bevidst prioritering af, hvilke overgangsordninger der bliver givet og på hvilke betingelser. For der er en lang række områder, hvor det ikke er særlig dyrt at gennemføre EU's regelsæt. Lad mig bare nævne et eksempel:

Sådan noget som at gennemføre VVM-vurderinger – altså vurderinger af virkningen på miljøet – er ikke voldsomt dyrt, men det er til gengæld helt afgørende vigtigt for, at man ved, hvilke miljøvirkninger givne projekter får, og derfor ville det være helt forkert at give overgangsordninger på det område.

På andre områder er det utrolig dyrt, når det handler om rensning af spildevand, af affaldsstoffer til luft, osv. Der kan det blive nødvendigt på kapitalintensive områder at give overgangsordninger. Og der siger vi, at så er det til gengæld vigtigt, at der også er en udstrakt hånd i form af en medfinansiering, og det vil Danmark arbejde for.

Til det sidste, som fru Henriette Kjær spørger om – om offentlig deltagelse: Vi har utrolig stor tillid til, at ansøgerlandene selv ønsker at frem-